

Broederstrijd

Eerste druk, mei 2012

© 2012 Buenamor

In samenwerking met: Jan Polfliet, Arlette Roelens

ISBN: 978-90-484-2410-8

NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

BROEDERSTRIJD

BUENAMOR

Nicaragua in het kort

In de jaren dertig werd Nicaragua bezet door Amerikaanse mariniers.

Eén van de leiders in het verzet tegen die vreemde bezetter was Augusto César Sandino. Toen de mariniers vertrokken lieten ze het land achter in handen van Somoza en zijn Guardia Nacional. Vierenveertig jaar lang bestuurde de familie Somoza het land als hun privébezit.

Geïnspireerd door de Cubaanse revolutie werd een guerrillabeweging opgericht in 1961. Hun naam, Frente Sandinista, verwees naar de legendarische leider van vóór Somoza's dictatuur.

Op 19 juli 1979 slaagden de sandinisten erin om dictator Somoza te verjagen.

In de eerste regering van wederopbouw zaten naast de sandinisten ook vertegenwoordigers van de burgerlijke oppositie, maar die konden niet verhinderen dat het beleid linkser en harder werd.

Voor sommigen was dat zo onaanvaardbaar dat ze een contrarevolutie opstartten.

Ik draag dit boek op aan de in 1997 overleden Orlando Martinez Castellon. Op hem baseerde ik het personage Fernando Hidalgo. Hij was een voorbeeld van en voor vele mensen die dictaturen bestrijden met enkel het woord als wapen.

I. Smokkel voor je leven

Amalia en haar zoon David waren 's middags vertrokken uit Tegucigalpa, de Hondurese hoofdstad, naar Danli. Ze waren beladen met vier zakken koopwaar, dingen die je nu bijna niet meer vond in Nicaragua. Zoals wc-papier, tandpasta, lingerie en schoenen. Dat varieerde, al naargelang de schaarste van het moment. In Danli liften ze naar Las Trojes, een dorp vlakbij de grens. Anderhalve kilometer voor het dorp stapten ze uit en verstopten ze zich tussen bomen en struikgewas. Tot hier was het gemakkelijk en relatief ongevaarlijk. De volgende nacht echter was er één vol gevaar. Om de invallen van contrarebellen te bemoeilijken hadden de sandinisten de Nicaraguaanse zijde van de grens herschapen in een gigantisch mijnenveld. Verderop waren er zowat iedere kilometer controleposten van het leger. Ook gewapende burgers en paramilitairen konden een gevaar opleveren. Of ze beroofden je, of ze leverden je uit aan de autoriteiten.

Amalia smokkelde al haar halve leven. Ze kende dan ook alle paadjes op en rond de grens. De route die ze deze nacht zouden nemen was ongeveer dezelfde als die van voor de oorlog, alleen moesten ze nu een stuk in een beek lopen in plaats van ernaast, om de mijnen te ontwijken.

Omstreeks elf uur 's avonds waren Amalia en David dan uit hun schuilplaats vertrokken, voor een lange zware voettocht, met hun vier zakken op rug en schouders, naar een kennis in Teotecacinte, het dichtstbijzijnde dorp op Nicaraguaanse bodem. Van daaruit vertrok er slechts één weg: naar Jalapa, hun woonplaats, twintig kilometer naar het zuiden. Enkele paadjes langs en door koffievelden en het stuk door de beek hadden ze al achter de rug, toen David plots bleef staan.

‘Ssst!’ en hij zette zijn zakken voorzichtig op de grond.

Nog amechtig en met een kloppend hart volgde Amalia zijn voorbeeld.

‘Wat...’ wou ze vragen.

‘Paarden!’ fluisterde David.

Er was maar een streepje maan en hoe Amalia ook haar ogen kneep, ze zag niets in de richting waar haar zoon naar tuurde.

‘Kom mee!’ fluisterde hij, nam zijn zakken op en vijf meter verder dook hij naast het pad achter enkele struiken in een natuurlijke put. Amalia kroop naast hem. Pas een minuut later, toen ze haar ademhaling onder controle kreeg, hoorde ze ook paarden naderen. Ze kwamen uit de richting waar zij naartoe wilden.

Wie zou daar nu, op zo’n uur op pad zijn? dacht Amalia bij zichzelf. Een legerpatrouille kon, maar die liepen steevast te voet. Politie?

Toen ze op tien meter genaderd waren, hielden de ruiters halt. Twee mannen, dat konden ze duidelijk zien: de ene droeg een baseballpet, de andere een hoed.

‘Hier wachten we,’ hoorden ze de ene zeggen.

‘Hij moest hier al zijn, het is al over middernacht,’ zei de ruiter met de hoed.

‘Hij zal wel komen, ik vraag me alleen af hoe hij zal reageren op de meerprijs.’

‘Als hij zaken wil doen dan moet hij betalen. Het zijn harde tijden voor iedereen. Trouwens, hij hoeft het maar door te rekenen aan zijn klanten.’

‘Daar komt hij!’ riep de eerste verheugd.

Uit de andere richting kwam inderdaad een ruiter, stapvoets, het tweetal tegemoet.

Zowel Amalia als David vroegen zich af hoe, waar en wie er in hemelsnaam te paard door mijnen- en koffievelden kon komen. Wat was hier aan de hand?

‘*Buenas,*’ begroette de aankomende man het tweetal. ‘Wie is dat?’ ging hij verder tegen de man met de baseballpet, die een paar stappen voor de andere uit gereden was.

‘Dat is mijn vennoot,’ antwoordde hij. ‘Ik breng hem mee voor mijn veiligheid.’

‘Hmm. Heb je de goederen bij?’

Amalia en David hoorden dat de man een Hondurees accent had. Ze vroegen zich af wat voor goederen een Hondurees in Nicaragua

kwam kopen. Misschien konden zij op hun volgende smokkeltrip wel van die goederen meenemen, dan verdienden ze twee keer.

‘Ja, ik heb mijn waar mee, maar er is een klein probleempje. De prijs is nu duizend dollar.’

‘Wat? Ben je gek geworden? We hadden toch achthonderd afgesproken? Ik heb alleen achthonderd bij me! Zo doe je toch geen zaken? Hoe kom je erbij mij zoiets te lappen? En van waar zo’n meerprijs?’ protesteerde de man heftig.

‘Hogere veiligheidsrisico’s!’ mengde de man met de hoed zich in het gesprek.

‘Die tweehonderd zijn voor jou zeker?’ zei de Hondurees op minachtende toon.

‘Veiligheid heeft zijn prijs!’ zei de man met de hoed en hij haalde een pistool tevoorschijn en richtte het op de Hondurees.

‘Doen we nu nog zaken of niet?’ dreigde de man met de hoed.

‘Vergeet het!’ de Hondurees schudde zijn hoofd en wendde zijn paard om terug te keren vanwaar hij gekomen was.

Pang

De Hondurees kromde zijn rug en viel achterwaarts van zijn steigende paard. Op hetzelfde moment steigerde ook het paard van de schutter. Het schot was afgegaan op dertig centimeter van de kop van het arme beest, dat links wellicht doof zou blijven. Het dier wierp zijn berijder uit het zadel en stormde vooruit. De schutter was echter blijven haken in de linkerstijgbeugel. Ongeveer ter hoogte van de schuilplaats van Amalia en David kon hij zich los schudden.

‘Aaah..., aaah...’ kreunde hij, maar hij kroop toch overeind.

‘Haal mijn paard!’ riep hij naar zijn partner. Zelf strompelde hij naar de neergeschoten Hondurees. Hij doorzocht de zakken van zijn slachtoffer, haalde er het geld uit en rolde het lichaam naar de kant van het pad. De man met de baseballpet kwam terug met twee paarden.

‘Is hij dood?’

‘Ik denk het wel.’

‘Waarom doe je zoiets? Dat was een goede klant.’

‘Ik heb al een andere,’ klonk het zelfvoldaan.

‘Laten we wegwezen, iemand kan het schot gehoord hebben. Het paard laten we wat verder achter.’ Terwijl hij dit zei, besteeg hij zijn eigen paard en leidde het in de richting vanwaar ze gekomen waren.

‘*Qué barbaridad!*’ fluisterde Amalia, toen ze zeker waren dat de mannen ver genoeg waren. Ze kwamen tevoorschijn en liepen naar het slachtoffer. David draaide het hoofd zó dat hij naar een eventuele ademhaling kon luisteren. Hij schudde zijn hoofd. Toen hij ook zijn oor tegen de borstkas gedrukt had, wist hij het zeker.

‘Dood!’

‘*Qué barbaridad!*’ herhaalde Amalia.

Toen ze hun zakken gingen ophalen bukte David zich om iets blindkends op te rapen. Eén van de sporen van de moordenaar. Het riempje was kapot. Onmiddellijk viel hem het wieltje op. Het had duidelijk veel meer tanden dan de gebruikelijke “vijf-punt-sterretjes” die iedereen gebruikte. Dit leek meer op een kettingandwiel.

‘*Vamonos,*’ zei z’n moeder, en ze had haar zakken al vast. Stil vervolgden ze hun weg, niet goed wetende wat ze met hun getuigenis moesten doen. Zonder nog een levende ziel tegen te komen bereikten ze de eerste huizen van Teotecacinte. Aan één van de lemen huizen klopten ze aan, en even later glipten ze naar binnen.